

Kristoffer Olesen Larsens prædiken 1. søndag efter påske

Taler

Kristoffer Olesen Larsen
Præst

Dato

16. april 1944

Sted

Esajas Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 21, vers 15-19

- 1 Det er efter Jesu opstandelse, denne samtale mellem Jesus og Peter finder sted. Det er den opstandne Jesus, der spørger: elsker du mig. Det skal vi lægge mærke til, for ellers får vi en forkert mening ud af det.
- 5 Det er ikke Jesus som det private menneske, ikke Jesu personlighed eller billede; der er ikke tale om det, man kalder et personligt møde med Jesus, simpelthen fordi Jesus døde, og ingen har efter den tid haft lejlighed til et personligt møde med ham. Sådan noget er ikke andet end fantasi og føleri, – det er sine egne følelser, man omgås.
- 10 Og når man taler om Jesu billede, så glemmer man, at vi har dog ikke set ham, og at Bibelen ikke har givet os stof til at danne os en forestilling om hans person. Sådanne Jesusbilleder er ikke andet end legemsstore idealbilleder af os selv, – og hvis vi elsker dem, er det kun vor egen pænhed og storhed, vi elsker.
- 15 Når man går rundt og spørger mennesker, om de elsker Jesus, mener man som oftest, om de elsker at være frelste, gode og sikre mennesker. Så spørgsmålet er i grunden, om de elsker sig selv. På en vis måde måtte jo enhver kunne sige ja til det, men da man for at svare ja skal opfylde visse betingelser, slutte sig til en
- 20 bestemt klike og være kommet ud over den usikkerhed og skyld, de bekymringer, som et menneske må leve i, så er det alligevel de færreste, der kan svare ja.
- Når man sådan spørger folk, om de elsker Jesus, har man gjort Jesus til en tjener
- 25 for sit eget ønske om at blive frelst og sikker, om at blive stor og retfærdig i egne og andres øjne; det er ens egen vilje; ens egen redning, det drejer sig om. Og den

Jesus, man elsker, er kun et andet ord for ens eget selv.

30 Jesus spurgte: elsker du mig? Han spurgte ikke, om Peter havde elsket ham i fortiden; hans spørgsmål er nutid.

Hvordan svares der på et sådant spørgsmål? Åbenbart da ikke ved at kigge på sig selv og sine egne følelser. En sådan undersøgelse har intet med kærlighed at gøre. Kærlighed til Jesus er ikke en følelse, som man kan finde hos sig selv; det er i det
35 hele taget ingen følelse, men er det ganske simple at elske ham.

Det er heller ikke at gøre en hel masse for ham, som om han trængte til vore gaver, – det har intet med godgørenhed og offervilje at gøre. Sådan noget behøver ikke at være kærlighed, selv om kærligheden gør godt og sætter sine egne
40 sager til side for en anden.

Hvad kærlighed er, forstår vi med det samme, når vi siger, at vi elsker den, vi er til for; den vi hører; den vi giver os selv til. Og når Jesus spørger Peter: elsker du mig? så mener han: vil du være til for mig; vil du give mig dig i vold; vil du høre
45 mit krav på dig? Og hvad det vil sige, forstår vi, når vi gør os klart, hvem den Jesus er, der spørger sådan.

Den Jesus, der spørger, er Guds søn, Guds ord; at elske Jesus er derfor det samme som at elske evangeliet.

50 Evangeliet er det ord, som fra Gud tilgiver os vor synd og vantro og kalder os til at leve livet i ansvar og i håb til vor Gud og fader i tillid til denne tilgivelse. Spørgsmålet er ikke, hvad vi mener om det ene eller det andet; om vi vil antage bestemte læresætninger og slutte os til bestemte kredse, men om vi vil høre den
55 sandhed, som evangeliet forkynnder om os og vort liv. Om vi vil lade den stå, eller vi vil lyve os fra den, – sandheden om vor skyld og trods, vor vantro og rådvildhed, om vor magtesløshed og retsløshed, om vi vil kendes ved os selv i vort ansvar overfor Gud, eller vi vil skyde det fra os og retfærdiggøre os overfor Guds krav på os.

60 Om vi vil stå ved os selv i vor trang til Guds nåde, om vi vil høre tilgivelsens ord og i det modtage ansvaret og håbet. Om vi vil høre det evangelium, der slår alt vort i stykker for at udlevere os til Gud.

Evangeliet spørger os i grunden ikke, om vi vil være i Guds hånd, som om det var os, der bestemte det, men det spørger os, om vi vil høre, at vi er i Guds hænder, ganske uden hensyn til, hvad vi vil. Det er det, der spørges om. For at elske Jesus er at elske hans ord, og det at elske Jesu ord er at høre dem, at lade
70 dem stå som en dom over os og over vort liv og vor fremtid. Om vi altså vil lade Jesu ord stå for selv at blive stående under dem, leve vort liv under deres dom og sætte vort håb til de krav, de stiller på os. Eller om vi ved undskyldninger, ved vor tro eller vor ligegyldighed, i frygt eller i såkaldt heltemod overfor tilværelsen vil undvige dem. Om vi vil være os selv nok, eller vi vil lade Jesu ord stille os for
75 Gud i vor fattigdom og nød, om vi vil leve livet på vore egne udsigter og drømme eller på evangeliets ord.

Det er et spørgsmål, om vi vil høre sandheden om vor livsflugt og fejghed, om vor ansvarsløse selvoptagethed, om det meningsløse og håbløse liv, der er vort, –
80 og forstå, at det sande liv, at vort livs sandhed, er ansvar for vor næste overfor Gud, er at være udleveret til at håbe på Guds barmhjertighed. Det er Jesu spørgsmål, Guds spørgsmål, og det er i grunden det samme som vort livs spørgsmål til os, om vi vil leve livet, dette liv her i verden i bekymringer, besvær og nød og i ansvar og i håb.

85 Det er livets spørgsmål til os dag for dag, øjeblik for øjeblik. Og her hjælper det ikke at komme med følelser eller forsætter eller oplevelser og god vilje, – det er altsammen at komme med noget andet end det, der bliver spurgt om, for der spørges om os selv, om vor lydighed og ikke om alle de ting som hyldest og løfter
90 og foræringer i stedet for.

Vor fortid slipper vi ikke for, vi bærer ansvaret for den, men vi skal bære det i tro på Guds tilgivelse af det hele. Af hele vort liv, både det, som vi gerne vil af med, og det, som vi gerne vil have Gud til at fremme for os. Fremtiden, den fremtid,
95 som vi har fra Gud, og som intet har med vore ønsker og drømme at gøre, er ansvar for de mennesker, vi har med at gøre, det er deri, det liv består, som Gud har sat os for.

Og så spørger evangeliet os, om vi vil tage vort liv op for Gud i tro på hans
100 tilgivelse af vor utroskab og på hans ret til os. Det er at elske evangeliet, at elske det at være menneske, elske menneskelivet, sådan som evangeliet forkynnder det for os. Det gør vi ved at takke Gud for det og modtage det som en god gave og leve det så længe, som Gud vil have os til at være her i verden, og så, når vi skal

105 dø, da at fortrøste os til, at den Gud, der vilde være vor fader i livet, også vil være det i døden.

Vi står alle lige som syndere overfor Gud, og det liv, Gud forkynnder for os, det er under de forskellige forhold det samme: ansvar og håb. Alle andre ting her i
110 verden agter evangeliet ikke på, og det hjælper os ikke at få vore fordringer opfyldt, alt andet end ansvaret ved tilgivelsens krav om lydighed og håb er meningsløst. – Evangeliets forkyndelse er altid et spørgsmål til os om lydighed og tro. Og vi skal ikke sidde og blive højtidelige over vort eget svar, for det er ikke at svare. Det sande svar er at høre evangeliet, at alt er afgjort af evangeliet,
115 og at denne afgørelse skal vi leve på. Men går det os, som det går Peter, at vi forskrækkes af vor egen vantro, trods og ligegyldighed, da skal vi tage vor tilflugt til evangeliet og sige som han: Hvordan det end er fat med mig, selv om jeg vil lyve mig fra sandheden, og selv om jeg står evangeliet imod, så kender du dog alle ting og ved, at jeg tilhører dig.

120 Også her står vi alle lige og har kun at bekende vor vantro, og så skal vi holde os til Gud og hans røst imod os selv. Gud ved godt, at vi vil lyve os fra sandheden om os selv og vort liv og søger at undskylde os overfor ham. Han kender vor hjælpeløshed og håbløshed i liv og død.

125 Men han ved også, at hans ord er vort eneste håb i liv og død. Han ved, at kun han kan lære os at leve, og at vi kun ved hans ord kan frigøres fra løgnens magt. Han ved, at han må give os at høre og tro, at han ved sit ord må lære os at blive stående under sandhedens dom og i tilgivelsens ansvar og håb. Det er det, han
130 gør, når evangeliet forkyndes os, når det trods alt gives os at høre det. Derfor kan og skal vi svare på spørgsmålet, om vi vil høre evangeliet: vi vilde ikke, men Gud vil, at vi skal høre det, derfor har han forkyndt det for os, – han som kender alle ting, han ved, at det er liv og sandhed også for os. Ja, Gud vil, at vi i vor vantro og afmagt til at høre det dog skal gøre det, at vi trods vor forargelse og
135 ligegyldighed dog skal leve ved det og leve for det. Således gives det os, fordi det er evangeliet, der elsker os først; således gives det os at være elsket af Gud, at leve af hans kærlighed. Ja, det gives os i grunden at svare på Guds spørgsmål om kærlighed med Guds kærlighed til os.

140

Kilde

Manuskript taget fra Olesen Larsen, K. (1969) Fyrre prædikener, 159-163, Privatttryk, efter aftale med K. Olesen Larsens søn, Severin Olesen Larsen.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

145

Tags

1. søndag efter påske, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristoffer-olesen-larsens-praediken-1-sondag-efter-paske>

150

155

160

165

170

175

180